

יום המעשים
הטובים 22

סובב הולך 230...

יום שישי 1 אפריל 2022

התנסות מעניינת שיש בה אוריינות
בסביבה, חיפוש ציפורים שונות, זיהוי
במגדיר, סימון מספר הציפורים מאותו
סוג/מין וסיכום הממצאים. זוג הבזים שבגג
הגן שלנו כל העת ערכו סיבובי ראווה
מעלינו....

כמעט פסח...
בגן בנו את הטבון.
ובקרוב יתחילו לאפות בו פיתות...

אהלן וסהלן ג'מעות !!
תרשמו תרשמו - יום שישי הקרוב 1/4 * חומוס סעיד
נוחת אצלינו בשנית *
והפעם הגדלנו ב1.90₪ את הכמות הכללית כדי
שתרבחו ותסעדו על אמת !!! 11:00-14:00
בפטריה .
ניגובים . עינטוזים . דרינקים .
• יש גם כרטסיות חדשות בשווי 50₪
• (עשרה נקובים של 5₪)
• כדי שנוכל להתנהל כמו שצריך
• ניתן לרכוש בפטריה ובעתיד גם במרכולית * .

איך יודעים שבא אביב?...

יריד אביב תשפ"ב - "יובלי הנגב"

לקהילת יובלי הנגב

שכבה ו', ההורים והצוות החינוכי מזמינים את כולכם:

הורים, סבים, דודים...

ליריד אביב השנתי בהובלת שכבה ו', ביום שישי ה- 1.4.22

שכבות א-ג בין השעות 8:30 עד 9:30

שכבות ד-ה משעה 9:30 עד השעה 10:30

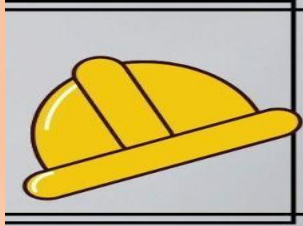
ביריד יעמדו מגוון דוכני פעילות חופשים להורים וילדים

ודוכני מכירה "שווים".

קופונים ליריד ימכרו על ידי תלמידי ו' ביישובים

מצפים מאוד לראותכם שכבה ו'

בואו נדאג ביחד לנוער שלנו

חברים יקרים, הנוער שלנו זקוק למסגרות עבודה בחופשות הקיץ, פסח ולפני הצבא.. ונשמח לעזרתכם!

איך אתם יכולים לעזור?

בדיקה מול הארגונים בהם אתם עובדים אם יש תקנים לנוער איכותי, מסור ואכפתי לעבודות מגוונות.

עבודות עצמאיות לפרוייקטים כגון: בייבי סיטר, גינון, שיעורי עזר וכל רעיון אחר יתקבל בברכה.

ענפי המשק בתוך הקהילה שלנו

אנו קהילה קטנה וחזקה, יש לנו את היכולת ליצור ולהעצים את הנוער ע"י שת"פ של אנשי הקהילה.

תמיכה באירועים עזרה בבישול, מלצרות, הכנת אירועים

אנחנו פונים לכולם כי הילדים שלנו גדלים בתוך קהילה מדהימה אך רחוקה מהעיר וממקומות עבודה ובשלב כזה או אחר, לכולנו יש או יהיה צורך בפתרון תעסוקתי לילדינו ונשמח ליצור מעגל רחב של אפשרויות לתעסוקה.

לשאלות, הצעות, תיאומים ושיתופי פעולה, מוזמנים ליצור קשר עם הילה צפריר ב-053-2270655 או סול ישראלסון 058-7373710.

בוקר טוב ☀️

תכנית תעסוקת נוער וצעירים בדביר, יוצאת

לדרך לשאלות, הצעות, תיאומים ושיתופי פעולה,

ניתן לפנות אלינו.

הילה צפריר 053-2270655

סול ישראלסון 058-7373710

צוות שונות וועד האגודה

היה קררר ורטוב.
5 ק"מ נהדרים.
לשנה הבאה 10 ...
בירושלים הבנויה.

REDMI NOTE 9
AI QUAD CAMERA

מחכים
לכם
מוזמנים
להגיע !

"קפה דביר"
חוזר ובגדול

יום שישי > 25.03
09:00- 10:30
ארוחת בוקר ללא ילדים

בחפריט:
סקשוקות/ביצים, סלטים, גבינות, לחמים,
קעושים, קפה
הכל מעשי ידיהם של אנשי הקהילה
עלות: 35 ש"ח לאדם

קפה דביר, היה מעולה, כמו
תמיד 🍷

תודה רבה צוות לעניין. מאוד
נהייתי 👍 ירבו כמוכם

כל הכבוד על היוזמה, על
הארגון המופתי, תודה למי
שבישלה, סילטה,
אפה/תה את כל המטעמים.
היה טעים ונעים.

היה פשוט מושלם
מצטרפים לתודות! היתה
אווירה נהדרת, טעים ומושקע
מאוד 🍷

יום הפעשים

הטובים 2022

יתקיים ביום שלישי 29.03 בשעה 16:30

והשנה: שדרוג נראות פינות המחזור

נשמח למתנדבים לצוות בינוי ולצוות נראות - ניתן להירשם בקישור המצורף

נורית ביננפלד
איזו פעילות חשובה ומקסימה.
תודה לכל העוסקים במלאכה.

טהר דותן,
אלופים כולם

אביגיל שני,
אלופים אלופות!!!!

רביב זדה,
אלופים!!! ישר כוח!!!

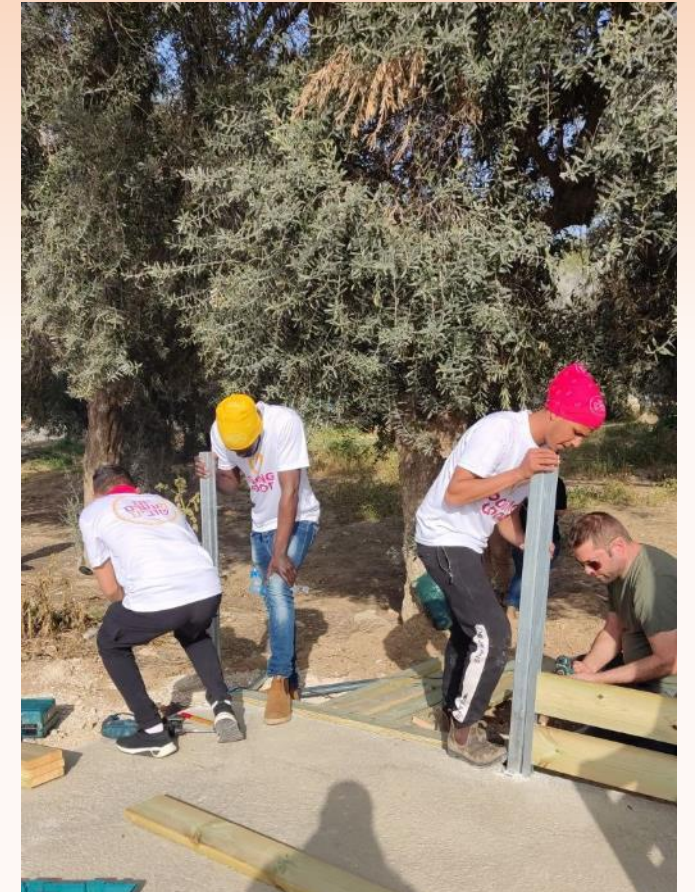
אדית עובדיה,
כל הכבוד! ישר כוח

גיל לפיד,
כל הכבוד. נראה ממש יפה.

יום המעשים הטובים בדביר,
נבנתה פינת גזם חדשה במחזורים ליד חורשת הזיתים.
תודה לכל השותפים,

עופר תורג'מן, מעין גולני, אורי פיקר, אילן שלי, מיטל גבע, בני
רותם, משה עמית,
לחברה מהשמוצ
ולקומנת ומדריכי כוכבי המדבר.

מלה טובה!

מרכז
החינוך
המקיף

DOING
GOOD

מרכז
החינוך
המקיף
תמיכה
התאגדות אגודה חינוך
052-666777

קבוצת ריצה מורפיט - נשתתף ונכבד [Cochav Suess](#)

אתם יודעים שתיכף זה מגיע
אז קדימה- להרים רגלים, לאמן שרירים. השנה-
כולנו רצים!

Dikla Nissim

קבוצת ריצה מורפיט ממבשרת ציון.

לייק השיבי הסתירי 43 שבועות

Alon Katovitz

קרית השרון, נתניה. גם השנה רצים לזכרם.

לייק השיבי הסתירי 43 שבועות

דוד מנדלמילך

חוג ההליכה קאונטרי ראשלייז גם אנחנו השתתפו במיזם רצים לזכרם.

רינה סלע

גם במולדת רצנו לזכרם

לייק השיבי הסתירי 43 שבועות

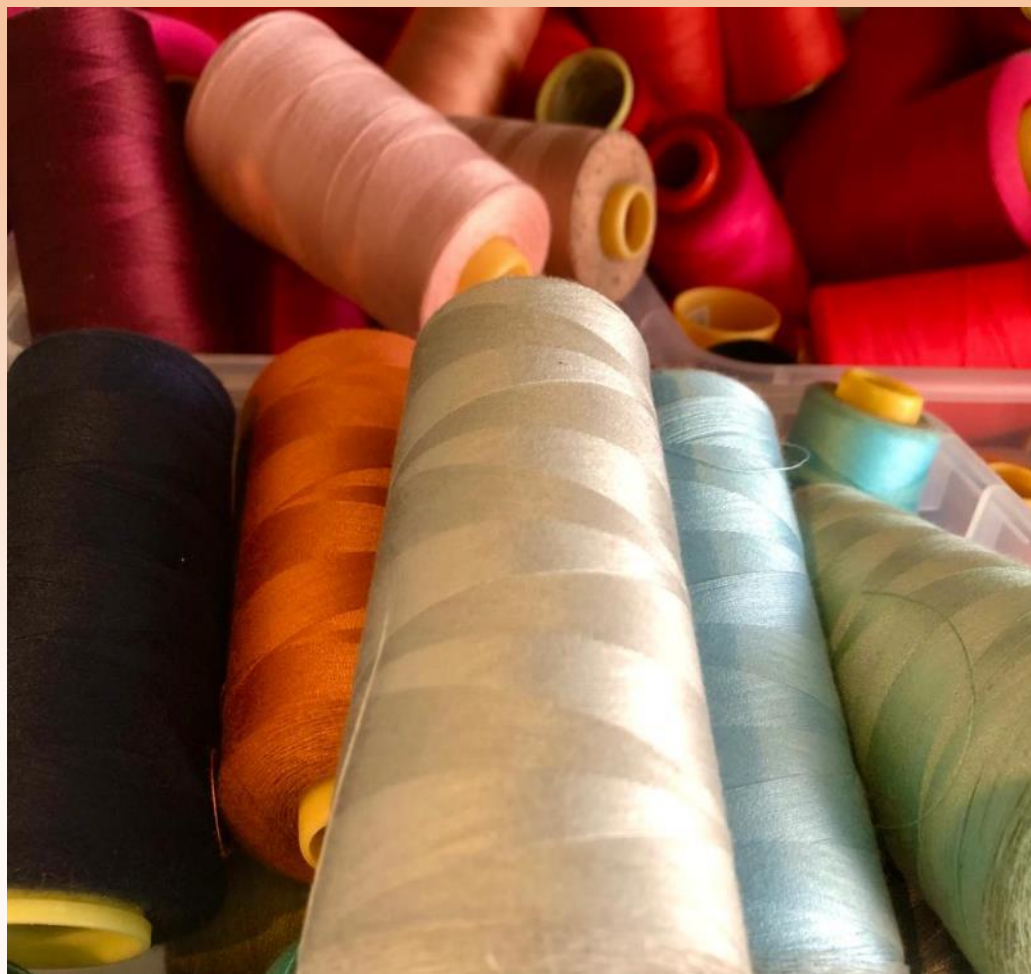
שלום לכולם.
לכבוד הפסח אנו מעוניינים לקיים בתים פתוחים
בהם ימכרו עבודות יד, מאכלים וכל דבר שעולה
על דעתכם.
הבתים הפתוחים יתקיימו ביום שישי ה-8.4 וביום
שבת ה-9.4.
מי שמעוניין לקחת חלק מוזמן ליצור קשר עם מיכל
קליינר או נורית ביננפלד.
תודה

לפני שבוע, חגגנו חינה, לזוג הצעיר, גל ואביב.
אביב, בן דביר, והחינה נחגגה ברוב הדר בחדר האוכל של
הקיבוץ.

גייסנו את מיטב הכוחות המקומיים לשם הצלחת האירוע:
ללה, שעל חדר האוכל, שעזרה לנו רבות.
אוריין קורן, רק בן 15 וכבר J.מנוסה, שהקפיץ והלהיב את
המוזמנים. עם עוד קצת בגרות, צפוי לו עתיד גדול.
חדר האוכל קושט בסגנון של חינה הודית, בקישוטים
מרהיבים תלבושות מהממות וצבעים ססגוניים.
וכמובן גולת הכותרת, הקייטרינג, שנעשה על ידי כרמית
זכריה, בהשתתפותו הפעילה מאוד של גיא.
המראה, ההגשה וכמובן שהטעם, זכו למחמאות מכל
המוזמנים.

רצינו להודות לכל שעזרו להצלחת הערב.
יהודית ויובל אילת אוזן.

צילמה: טלי שגיא

צילומים ממועדון צילום דביר

צלם: מתי קרימרמן

בקר טוב!
צלמה: טלי שגיא

משהו לסוף שבוע:

הנוף בפארק הלאומי "ג'ושוע טרי" חוזר על עצמו שוב ושוב | Shutterstock]]

דברים שלמדתי מנפילה

מתוך : אפוק טיים

Epoch

כתבה: דינה גורדון

קלייר נלסון הגיעה ב-2018 לכותרות העיתונים הזרים לאחר שהטיול הקליל והקצר אליו יצאה במדבר הסתבך קשות והעמיד אותה בפני מבחן של חיים ומוות. בספר חדש שהוציאה היא מספרת מה למדה מהתקרית הכואבת – על בדידות, על לחץ ועל החיים המזויפים שהיו לה בצל הרשתות החברתיות

כאלה שיעזרו להחזיר לגופה את הכושר שהייתה רגילה אליו, אבל גם ישאירו לה מספיק אנרגיה לחשוב לאן היא רוצה לנווט את חייה. היא לא ידעה שהטיול הזה יעמיד אותה במבחן קיצוני – חשופה לגמרי מול כל הפחדים והריקנות שאותם ניסתה בכל כוחה להחביא בחייה בלונדון.

שבוע מאוחר יותר, אחרי שמחת הפגישה, על כוס קפה בביתם החמים של החברים, השיחה הפכה לפתע רצינית מאוד. החברים הזהירו אותה שקל מאוד ללכת לאיבוד במדבר. דיונות החול האין-סופיות, ה"מנוקדות" בסלעים ובקקטוסים, נראות כמו פיסות נוף זהות החוזרות על עצמן שוב ושוב עד קצה האופק. לכל כיוון שפונים, כמו ניגון חד-גוני, אין אפשרות לדעת איפה כבר היינו ולאן להמשיך להתקדם. האזהרה של החברים לוותה בסיפורי מקרים טרגיים על מקומיים שהכירו היטב את המדבר, ובכל זאת הלכו לאיבוד. גופותיהם נמצאו ימים רבים מאוחר יותר. הסיפורים העבירו צמרמורת חדה בגופה של נלסון, והיא החליטה להיצמד בקפדנות רק לשבילים מסומנים.

למחרת, כולם השכימו קום. החברים יצאו לחופשה לסקוטלנד ונלסון ארזה במיומנות ובקפדנות תרמיל לטיול של חצי יום במדבר קולורדו. היא ידעה על תנאי האקלים הקיצוניים במדבר הזה והתאימה את הציוד שלקחה לתנאי השטח: **חמישה ליטר מים, ערכת עזרה ראשונה, מצלמה דיגיטלית, כריך לצהרים, כובע רחב שוליים, מטפחת בנדנה לצוואר, וחולצה נוספת עם שרוולים ארוכים.**

קלייר נלסון (בת 35) האמינה שטיול ממושך בשלווה של המדבר יעזור לה לעשות סדר במחשבות שהתרוצצו בראשה, ובבלגן של חייה. כלפי חוץ החיים שלה נראו די מושלמים. היא עבדה בתור עורכת משנה במגזין אוכל יוקרתי, נהנתה מטיולים ברחבי העולם כשהיא אוספת מתכונים אקזוטיים ופגשה אנשים מעניינים. מחוץ למעגל העבודה היו בילויים עם חברים בפאבים, מסעדות ושופינג. אבל מאחורי המעטפת החיצונית של פרנסה טובה והנאות, רחש הר געש של חרדות, פחדים ותחושת ריקנות. בהמשך, החלו להופיע גם כאבים מוזרים שהלכו והתפשטו בכל גופה. כשהלכה לרופא הוא אמר לה שהיא סובלת מדיכאון.

היא לא האמינה לו.

כאשר חברים ותיקים בקליפורניה שאלו אותה אם תוכל לשמור על החתולים שלהם בזמן שהם נוסעים לחופשה לשלושה שבועות, היא קפצה על ההזדמנות. החברים התגוררו סמוך לפארק הלאומי Joshua Tree National Park הידוע בשני המדבריות שנמצאים חלקית בתחומו: **מדבר מוהאבי ומדבר קולורדו**. בעודה אורזת תרמילים לקראת הנסיעה היא תהתה בינה לבינה האם מישהו שמע את תפילתה לצאת לטיול ממושך. נלסון הייתה מנוסה בטיולים בטבע, לבד ועם חברים.

הם היו חלק בלתי נפרד מילדותה בניו זילנד, וחסרו לה מאוד בלונדון. היא החליטה שהפעם היא תיקח מסלולי טיולים בדרגת קושי בינונית.

בדחף בלתי מוסבר של הרגע האחרון היא לקחה את מקל ההליכה המעוטר של החברים לעזרה בטיפוס על גושי הסלעים. המטרה הייתה להגיע לנווה המדבר הידוע Lost Palms Oasis. היא החנתה את המכונית ליד מרכז המבקרים בפארק, ונכנסה לקחת מפה נוספת של המדבר עם השבילים המסומנים. במחשבה נוספת היא החליטה להשאיר בקבוק מים של ליטר אחד בצידנית במכונית, כך שיהיה לה פחות משקל לשאת על הגב ושתוכל ליהנות ממים קרים כשתחזור מהטיול. היא יצאה לדרך בלב קל.

לאורך כל הקילומטרים הראשונים, השביל היה ריק מאדם. נלסון ידעה שרוב המבקרים מגיעים בסופי שבוע, ולכן היא במכוון בחרה לטייל באמצע השבוע.

השקט, המרחבים העצומים והבדידות עזרו לה לרוקן את ראשה ממחשבות. היא הרגישה חיבור עמוק לטבע סביבה, כפי שמעולם לא הרגישה לאנשים שאיתם בילתה זמן כה רב בחייה בעיר. זה גרם לה להיזכר במאמר שקראה על אסטרונואוטים שראו את כדור הארץ מהחלל. הם דיברו על תחושת הפליאה והחיבור העמוק שהם חשו בינות לכל היצורים ביקום – מה שידוע כ"אפקט המבט הכולל".

יחד עם הזיכרון הזה היא הבינה שבחייה האישיים היא איבדה את המבט הכולל. "אולי הייתי עסוקה יותר מדי רק בהתבוננות לתוך עצמי", היא כותבת בספרה Things I Learned From Falling, 2020.

היא ניסתה לקפל את רגליה ולקום, התגובה האינסטינקטיבית לנפילה, אבל רגליה לא נענו לה. היא ניסתה שוב ושוב לדחוף את עצמה לקום בעזרת הידיים אבל החלק התחתון של גופה הרגיש מנותק, רק שלח כאב חד ומוחץ בכל פעם שניסתה לקום. היא הרגישה שכל האגן שלה התנפץ לחתיכות. כאשר גודל הפציעה חדר למוחה, כך גם השוק והפאניקה הציפו אותה. "הצילו" היא לחשה לעצמה וגיששה בקדחתנות אחר הטלפון הנייד שלה.

בידיים רועדות היא חייגה 911 כדי להזמין אמבולנס או עזרה רפואית אחרת, והצמידה את הטלפון לאזנה. מזווית העין היא קלטה את הכיתוב על המסך: **"השיחה נכשלה"**. היא חייגה שוב ושוב, ובכל פעם אותה תשובה: "השיחה נכשלה".

היא בדקה את הטלפון וראתה לחרדתה שהיא מחוץ לאזור קליטה. היא ניסתה לנחם את עצמה שמטיילים נוספים יעברו בהמשך היום באותו מסלול, אבל כאשר בדקה ב-GPS שעדיין עבד, היא ראתה שמבלי להבחין בכך היא התרחקה יותר מ-1.6 ק"מ מהמסלול המסומן. אף אחד לא יכול היה לראות אותה בתוך הנקיק העמוק אליו נפלה. **"צרחתי לעבר השמים בכל כוחי 'הצילו, בבקשה'**, ושמעתי את ההד מתפורר לתוך הסלעים סביבי, נספג כמו טיפות גשם, עד שכל מה שנותר היה דממה".

שיא הבדידות

בזמן שנלסון שכבה כך על גבה בלי יכולת לזוז, השמש החלה לשקוע. חלחלה אחזה בה למחשבה שהיא תצטרך לבלות את הלילה לבד באמצע המדבר.

היא ידעה שזו עונת הרבייה של עכסנים (סוג של נחש צפע), ושהם יוצאים לצוד בלילה. מה אם אחד מהם ייתקל בה?

ומה אם זאבי הערבות יצאו לציד? היא תהיה טרף קל מאוד.

בפעם הראשונה חדרה למוחה המחשבה שהיא עלולה למצוא כאן את מותה.

כמו בהילוך מהיר של סרט כל חייה חלפו מול עיניה, ואחר כך תמונות של בני משפחה, חברה וכל האנשים שהכירו אותה. היא לא רצתה לעזוב אותם, עדיין לא.

למרות הבדידות והניתוק שחשה כל חייה, כעת בשיא הבדידות היא הרגישה גל של אהבה עמוקה וחיבור לכל האנשים האלה. היא התחרטה שלא אמרה להם כמה היא אוהבת אותם, את כולם. במצלמה הדיגיטלית שלה היא צילמה סרטון של עצמה נפרדת מהם, בעודה מנסה עדיין לשמור על איפוק בריטי כשהיא מזכירה לעצמה

"בלי רגשנות יתר".

כעת, על סף המוות, היו לה חרטות נוספות: הזמן האין-סופי שהיא בזבזה בשוטטות סתמית באינטרנט וברשתות החברתיות. "בזבזתי כל כך הרבה זמן על משהו שלא העניק לי שום דבר בחזרה, וזו הייתה אמת מכאיבה.

ציוצים בטוויטר, פוסטים באינסטגרם.

כל הזמן מעדכנים, כל הזמן מהבהבים, כל הזמן מושכים אותנו מהיכן שהיינו למשהו אחר ולמקום אחר. [...] מדוע אנחנו מפחדים כל כך להיות משועממים?

הבנתי שאנחנו למעשה מתוכננים לפחד משעמום ולהימנע ממנו בכל מחיר. [...] בסופו של דבר "ענדתי" את הסמארטפון שלי כמו תותבת שעמום [...] כמו טיח דיגיטלי המרוח במרווחים שבהם מחשבות היו יכולות לפרוח. יום אחר יום עיכלתי ברעבתנות מידע שאפילו לא עניין אותי [...]

כשאני חושבת על כל הדברים שהייתי יכולה לעשות עם הזמן הזה. הספרים שיכולתי לקרוא, המיומנויות שיכולתי ללמוד,

הדברים שיכולתי להשיג, הדברים שיכולתי לכתוב!

לו רק נתתי למוח שלי הזדמנות להיות משועמם ונוכח. להציע לו מרחב לשוטט בחופשיות ובלא מטרה [...]

בזבזתי כל כך הרבה זמן. כל כך הרבה חיים".

בעוד נלסון שקועה במחשבות על מוות והחרטות של חייה, ירדה החשכה ואיתה צנחו גם הטמפרטורות. שיניה נקשו וכל גופה רעד מקור. החולצה הנוספת עם השרוולים הארוכים הייתה עכשיו הצלה.

אבל רגליה החשופות גם הן היו זקוקות לשכבה נוספת.

היא רוקנה את שקית הפלסטיק מהאוכל שהביאה לארוחת צהרים, קרעה את שולי השקית והפכה אותה למעין שמיכה שאותה פרשה על רגליה. היא עדיין רעדה מקור והפאניקה המוחלטת לא הניחה לה לישון. הנחמה והתקווה היחידה הייתה שעם אור בוקר איכשהו מישהו ימצא אותה.

בקשה לעזרה

אור הבוקר והשמש שהחלה לעלות שלחו חמימות נעימה בכל גופה. אבל ככל שהתארך היום, התקווה הקלושה שהייתה לה הלכה והתפוגגה.

המים שהיו לה כמעט נגמרו, וככל שנקפו השעות, החלה השמש להכות בחום קיצוני וצורב על גופה החשוף, כמו תנור לוחט. מקל ההליכה, אותו לקחה בהבזק של הרגע האחרון, היה עכשיו הכלי העיקרי שעזר לה. בעזרת המקל היא גררה קרוב אליה את התרמיל, הוציאה מתוכו קרם הגנה, שמה על קצה המקל כמות נדיבה מהקרם, ומרחה אותו בעזרת המקל על רגליה שחשו הקלה מיידית. אחר כך גררה אליה ענף של שיח שהיה זרוק במרחק מה ממנה, הורידה את הגומייה שהחזיקה את שיערה, חיברה את המקל והענף למעין צלב. על הצלב הזה היא פרשה את שקית הפלסטיק, שבה התכסתה בלילה, והדביקה את הקצוות שלה למקלות בעזרת פלסטרים שהיו לה בערכת העזרה הראשונה. את השמשייה המאולתרת הזו היא החזיקה כל הזמן מעל ראשה להגנה מזערית מהשמש שהכתה יותר ויותר באכזריות.

נלסון נזכרה שקראה על אנשים שהלכו לאיבוד באזורים נידחים, בלי מזון ובלי שתיה, והתחילו לשתות את השתן שלהם. היא כבר התחילה להתייבש, ונותר לה רק חצי ליטר מים. היא התחילה לאסוף את השתן של עצמה בבקבוק שהתרוקן ממים, והחלה לשתות ממנו.

כעת, במצב הנואש שבו נלסון הייתה נתונה, היא הבינה לפתע **עד כמה קשה לה לבקש עזרה**. היא נזכרה איך לילה אחד, בדירתה בלונדון, היא קמה לשירותים, נתקלה במשהו, נפלה ונחבלה קשה בפניה. היא לא העזה להעיר את חברתה לדירה והזמינה בעצמה אמבולנס שהגיע רק לאחר ארבע שעות. "למה לא הערת אותי?" שאלה אותה חברתה לדירה בפליאה, "הייתי לוקחת אותך מיד לבית החולים".

נלסון רק מלמלה משהו לא ברור בתגובה וחשבה לעצמה שאסור לבקש עזרה, אסור להראות פחדים, כאב, מצוקה. אסור לבקש עזרה כי זה סימן של חולשה. כעת במצב הפגיעות והחולשה הקיצוניים שבו הייתה נתונה, **היא הבינה ששריון החוזק כביכול שעטתה על עצמה רק הרחיק מעליה אנשים והשאיר אותה בבדידות**. אם היא רק הייתה מרשה לעצמה להיפתח, להשיל מעליה את השריון, אנשים היו נפתחים לעזור לה בעת מצוקה. **"אנשים אחרים רוצים לעזור. הם באמת רוצים. וכאשר את מבקשת מהם לעזור [...] את יוצרת הזדמנות. את מזמינה אותם פנימה.**

אנחנו באים מהיסטוריה של שבטים. [...] אנחנו הכי משגשגים בתוך קהילה. אנחנו בנויים למשוך כולנו יחד".

כעת היא בכתה בלי מעצור בתחושה של הכרת תודה על האבן הענקית שהתובנה הזו הורידה מליבה. לקראת הלילה השני במדבר החלה נלסון לאבד את תחושת הזמן. החום הקיצוני התיש אותה והיא הרגישה שגופה הולך ומתייבש. מדי פעם היא הרגישה שהיא מאבדת את ההכרה, והתקווה שהייתה לה שימצאו אותה הלכה והתפוגגה. כך עבר עליה עוד לילה לבד במדבר. לקראת הלילה השלישי היא הרגישה שהיא משלימה ומתפייסת לגמרי עם פרידתה מהעולם. היא הרגישה שירדת עליה שלוה גדולה, ובפעם הראשונה היא ישנה שינה עמוקה, בלי פחדים ובלי דאגות. כשפקחה את עיניה ביום הרביעי היא התפלאה למצוא את עצמה עדיין בחיים.

כאשר שמעה לפתע רעש של מסוק, היא חשבה שהיא הוזה. ואז הרעש הלך וגבר, והיא שמעה ברור מאוד שקוראים בשמה. "קלייר נלסון, איפה את?" בפרץ מפליא של אנרגיה, היא הרימה את השמשייה המאולתרת שלה לגובה ונופפה בה בכל כוחה. ולאחר מספר דקות היא שמעה שוב: "אוקיי, אנחנו רואים אותך, אנחנו באים לאסוף אותך". **קלייר נלסון ניצלה.**

אל נווה המדבר

נלסון נפגעה קשה בתאונה והייתה מרותקת לכיסא גלגלים מספר חודשים עד שהחלימה. אחרי התאונה היא קיבלה פרספקטיבה חדשה לחיים. היא הבינה שהיא הציבה חומות כדרך לגונן על עצמה כדי שלא תיפגע ושזה רק הותיר אותה עם הרגשת בדידות. "ידעתי שהגיע הזמן להיפתח לאנשים ולתת להם להיכנס", היא כתבה.

במהלך הקיץ של 2019 היא כתבה את הספר על התאונה ואז חזרה ללונדון, חזקה יותר ופתוחה יותר – **"לא פחדתי יותר להרגיש פגיעה"**, היא כתבה.

בינואר 2019 היא חזרה לאותו מקום שבו נפלה כדי לסיים את המסלול ולסגור מעגל – "הפעם הלכתי לשם עם חברים. כשהגענו לנווה המדבר, הבנתי שהטיפוס במסלול הזה לבדי כמעט הרג אותי, אבל שברגע שנתתי לאחרים להיכנס פנימה, יכולתי להשלים אותו".

נלסון הבינה שהיא נתנה לרשתות החברתיות להפוך לחיבור העיקרי שלה עם אנשים. למעשה היעדר הפוסטים שלה בזמן שהיא נעדרת, הם אלו שעוררו בחבריה את החשש שקרה לה משהו. אולם הפוסטים היו בשבילה דרך להתחבא, להגן על עצמה, וכלפי חוץ **"להראות שאני יותר מצליחה ומאושרת ממה שהייתי"**.

בריאיין לטלוויזיה נלסון מנסה לתאר כיצד ההתנסות הזאת שינתה אותה:

"החוויה הזאת הביאה אותי להתמודד עם מה שגרם לי לצאת למסע מלכתחילה, וזה לנסות להישיר מבט לדברים שמעכבים אותי בחיים – בעיקר פחדים, כמו חוסר ביטחון, חרדה, ספק עצמי – שהם בעצם צורות אחרות של פחד[1]. עכשיו אני עדיין יכולה להרגיש את הפחדים האלו, אבל אני מזכירה לעצמי שאני זאת ששולטת בהם כי הם פחדים שאני המצאתי, כמו כאשר דמיינתי שנחשים יצאו בלילה מהסלעים, זה הכול בא מהדמיון שלי".

ובריאין לרדיו היא אמרה ש"הרצון לחיות הוא כוח חזק מאוד, ולא הערכתי אותו מספיק עד שזה היה כל מה שנותר לי".

זוכרים

"זכר חייכם ומעשיכם צרור בצרור חיינו לנחמה ולתקווה."
▪ זוכרים את – לוק פויג

"אדמת דביר אספה אתכם אל חיקה בעצב ובאהבה.
מי ייתן וימתקו לכם רגבי אדמתנו, אדמת הנגב, אדמת דביר.
נוחו בשלום על משכבכם, והיה זכר חייכם ומעשיכם צרור בצרור חיינו לנחמה
ולתקווה."

ז'זפ לואיס פֶרז נולד ב-12 בפברואר 1955 בברצלונה, בן בכור להוריו, ז'זפ ואמפרו, ואח לאחות יחידה, מָרְסָה. בילדותו גרה המשפחה יחד עם הורי האם בדירה קטנה בקצה הרובע הגותי של ברצלונה, בה מתגורר האב עד היום. בדירה מעל מתגוררת אחותה של האם עם בני משפחתה. בני המשפחה היו קתולים במוצאם, אך לא דתיים. מצבם הכלכלי לא היה משופר, אך כך היה מצבם של כל אנשי השכונה, שהייתה שכונה קהילתית וחמה. אחיו של האב היה אנרכיסט ונהרג במלחמת האזרחים בספרד. בנעוריו היה חבר בתנועת נוער, ומי שהיו מדריכיו בתנועה גייסו אותו למחתרת הקטלנית. בשנים האחרונות חידש את הקשר עם זוג המדריכים, למרות הפרשי הגיל. התחיל ללמוד חינוך באוניברסיטה, לימודים שנקטעו עקב הפעילות המחתרתית.

ביולי 1977 נעצר עם שלושה מחבריו והואשם על ידי המשטר הפרנקיסטי בפעילות טרור. הוא נשפט למאסר. ז'זפ שוחרר מהכלא בסוף אותה שנה במסגרת חנינה כללית לאסירים פוליטיים. ניתנה לו זהות בדויה: לוק פויג, והוא עזב את ספרד. לוק בחר להגיע לישראל ולקיבוץ מכיוון שהאמין בעקרונות הסוציאליזם. בזהות הבדויה נוספו שנתיים לגילו האמיתי.

לוק הגיע לדביר כמתנדב במרץ 1978. הוא התאהב במקום ובחר להישאר בדביר. לוק בחר להתגייר מתוך רצון לקשור את חייו עם העם היהודי ועם חבריו בדביר. בעת הגיור בחר את שמו העברי יאיר. בנובמבר 1982 התקבל לחברות בקיבוץ ובנובמבר 1983 התגייס לצה"ל ושירת כחובש. בדביר עבד בלול עם קלטה, איל ואורי ואומץ על ידי משפחת עובדיה. לוק למד עברית במהירות, ודיבר עברית משובחת. בהמשך גם ריכז את הלול. לוק חידש את הקשר עם הוריו באופן עקיף, באמצעות אסתי וקלטה, בשנת 1982 ורק בשנת 1987 התאפשר לו לפגוש את הוריו כאן בדביר. בשנים האחרונות נהג לוק לבקר בברצלונה פעמיים בשנה ושמר על קשר הדוק עם אביו.

בשנת 1991 למד עיצוב גרפי בתל-אביב. בדצמבר 1995 החל לעבוד במשרד הפרסום "קווים" בבאר-שבע, בו עבד במסירות 15 שנים ושימש מנהל הסטודיו. בעבודתו הצטיין במקצועיות ובטעם מעודן ויצירותיו היפות והמוקפדות זכו להערכה רבה. גם בית דביר נהנה מכישרונותיו, בין השאר עיצב את לוגו קיוטקסט ולוגו שנת השישים לקיבוץ. לוק אהב מוזיקה, ספרים, אמנות פרחים וחפצים יפים. הוא טיפח את ביתו להפליא וטעמו המיוחד ניכר גם בלבשו. עם השנים אסף סביבו חברים קרובים שמלאו את מקום המשפחה בחייו. לפני כשנה וחצי התגלתה המחלה בגופו. לוק נלחם במחלה בעיניים פקוחות, כל עוד ניתן הדבר. הוא בחר לסיים את חייו בביתו, מוקף בידידיו האוהבים, וכך היה. יהי זכרו ברוך.

ז'זפ לואיס פֶרז - יאיר (לוק) פויג

נולד 12.2.1955 בברצלונה
נפטר 09.03.12

עובד הלול

על כוס קפה בבית

בפורים

לפני 34 שנה הגעת לדביר בחור צנום עם זקן שחור. העבודה הראשונה שלך הייתה בלול ושם פגשת את קלטה וכך התחיל הרומן שלנו. תמיד סיפרת שערב אחד דפקו לך בדלת, בצריף שבו גרת, פתחת את הדלת וראית שתי ילדות קטנות, עדי ועינב, שבשפת הפנטומימה הזמינו אותך לאכול ארוחת ערב. מאותו הערב לא נפרדנו. היית איתנו בימים שמחים ועצובים. תמיד היית איתנו. כאשר הייתי צריכה להגדיר מיהו לוק תמיד זה היה בן בית, אח גדול, איש סוד שאפשר תמיד לספר ולהתבכין ולדעת שאקבל עצה נבונה.

לוק, לי היית אח,
לבנות דוד ולנכדים סבא שמאוד אוהבים אותך.
תמיד תהיה חסר לנו
שכב במנוחה
ואנחנו נמשיך לשמור על קשר עם אבא פפה
אוהבת וכבר מתגעגעת

אסתי

יום המעשים
הטובים 22

יום שישי 1 אפריל 2022

שבת שלום !